

Sfântul IOAN MAXIMOVICI

despre ANTIHRIST și SFÂRȘITUL LUMII:

Va fi o apostazie generală, mulți episcopi vor trăda credința, fermitatea mărturisirii va dispărea, căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor

Nimeni nu cunoaște ziua aceea, afară de Dumnezeu-Tatăl, dar semnele apropierii ei sunt date și în Evanghelie, și în Apocalipsa Sfântului Apostol Ioan Teologul. Apocalipsa vorbește despre evenimentele sfârșitului lumii și despre înfricoșata Judecată cu precădere în simboluri și în ghicitură, dar Sfinții Părinți au tâlcuit-o și există o tradiție autentică a Bisericii care ne vorbește și despre semnele apropierii sfârșitului lumii, și despre Judecata de Apoi.

Înainte de sfârșitul vieții pe pământ vor fi tulburare, războaie, frământări civile, foamete, cutremure. Oamenii vor suferi de spaimă, vor muri de așteptarea nenorocirilor (Luca 21, 26). Nu va fi nici viață, nici bucuria vieții, ci o stare chinuitoare de pierdere a legăturii cu viața. Dar nu se va pierde numai legătura cu viața, ci și cu credința; și *Fiul omului, venind, va găsi oare credință pe pământ?* (Luca 18, 8). Oamenii vor fi mândri, vor fi nemulțumitori, vor respinge Legea lui Dumnezeu: alături de pierderea legăturii cu viața, va slăbi și morala. Binele va slăbi și răul va crește.

Despre aceste vremuri vorbește și Sfântul Apostol Ioan Teologul în lucrarea sa insuflată de Dumnezeu, numită Apocalipsa. El însuși mărturisește că „a fost în Duh”, ceea ce înseamnă că însuși Duhul Sfânt era în el când i s-au descoperit în diferite imagini simbolice destinele Bisericii și ale lumii; de aceea, Apocalipsa este o descoperire a lui Dumnezeu.

El prezintă destinul Bisericii în chipul unei femei care se ascunde în acele zile în pustie: ea nu se arată în viață, așa cum se întâmplă acum în Rusia.

În realitate, vor avea importanță hotărâtoare forțele care pregătesc venirea lui Antihrist. Antihrist va fi un om, iar nu diavolul întrupat. Cuvântul „anti” înseamnă „vechi” sau „în loc de” sau „împotriva”. Acel om dorește să fie în locul lui Hristos, să ocupe locul Său și să aibă ceea ce ar trebui să aibă Hristos. El dorește să aibă aceeași putere de fascinație și aceeași stăpânire asupra întregii lumi.

El va primi acea putere înainte de pieirea sa și a întregii lumi. El îl va avea ca ajutor pe un mag care prin puterea falselor minuni îi va împlini voia și-i va ucide pe cei ce nu recunosc stăpânirea lui Antihrist. Înainte de moartea lui Antihrist vor apărea doi drepti, care îl vor da în vileag. Magul îi va omorî și timp de trei zile trupurile lor vor rămâne neîngropate. Aceasta va fi cea mai mare jubilară a lui Antihrist și a tuturor slujitorilor lui. Dar, deodată, acei drepti vor învia și toată oștirea lui Antihrist va fi în mare tulburare și se va îngrozi, iar Antihrist va cădea deodată mort, omorât de puterea Duhului.

Dar ce se știe despre omul-Antihrist? Originea lui exactă nu se cunoaște. Tatăl este cu totul necunoscut, iar mama este o femeie stricată care se dă drept fecioară. El va fi evreu din seminția lui Dan. Pentru aceasta avem semn că Iacov, murind, a spus că printre urmașii săi *“Dan va fi șarpe la drum, viperă la potecă, înveninând piciorul calului, ca să cadă călărețul”* (Facerea 49, 17). Aceasta ne indică metaforic că el va acționa prin viclenie și răutate.

Ioan Teologul vorbește în Apocalipsă despre mântuirea fiilor lui Israel, că înainte de sfârșitul lumii o mulțime de evrei se vor întoarce la Hristos, dar din șirul semințiilor mântuite lipsește seminția lui Dan.

Antihrist va fi foarte inteligent și va ști cum să se poarte cu oamenii. Va fi fermecător și prietenos.

Filosoful Vladimir Soloviev a lucrat mult ca să-și închipuie venirea și personalitatea lui Antihrist. El a folosit minuțios toate materialele existente pe această temă, nu numai ale Sfinților Părinți, ci și textele musulmane, și a creionat acest tablou

tulburător (Vezi *Scurtă povestire despre Antihrist*, în Vladimir Soloviov, *Trei dialoguri despre sfârșitul istoriei universale*, Editura Humanitas, București, 1992).

Până la venirea lui Antihrist în lume, venirea lui este deja pregătită. „*Taina lucrează deja*” și forțele care-i pregătesc apariția se luptă, în primul rând, împotriva împărăției legiuite. Sfântul Apostol Pavel spune că Antihrist nu poate apărea până nu va fi îndepărtat „*cel care o împiedică*” (II Tes. 2, 7). Sfântul Ioan Gură de Aur tâlcuiește că „*cea care o împiedică*” este stăpânirea legiuită cinstitoare de Dumnezeu.

Această stăpânire (regalitatea) se luptă cu răul. „Taina” (lucrarea lui Antihrist) care lucrează în lume nu dorește aceasta, nu dorește lupta cu răul prin mijloacele forței: dimpotrivă, ea dorește stăpânirea fărădelegii și când o va obține, nimic nu va mai împiedica venirea lui Antihrist. El nu va fi doar inteligent și fermecător, dar va fi milostiv, va face acte de caritate și fapte bune pentru întărirea stăpânirii sale. Iar când și-o va întări într-atât, încât îl va recunoaște întreaga lume, atunci își va arăta fața.

Capitala pe care o va alege va fi Ierusalimul, pentru că aici Mântuitorul Și-a descoperit învățătura dumnezeiască și Persoana, aici întreaga lume a fost chemată să guste fericirea binelui și a mântuirii. Dar lumea nu L-a primit pe Hristos și L-a răstignit la Ierusalim. În timpul lui Antihrist, Ierusalimul va deveni capitala lumii, care i-a recunoscut stăpânirea.

Atingând culmile puterii, Antihrist le va cere oamenilor să-l recunoască drept cel ce a obținut ceea ce nici o altă putere pământească și nimeni nu a mai obținut vreodată și va pretinde închinare ca unei ființe supreme, ca unui Dumnezeu.

Vladimir Soloviov descrie foarte bine caracterul activității lui Antihrist, ca a unui conducător de rang înalt. El le va face pe plac tuturor, cu condiția ca aceștia să recunoască supremația puterii sale.

El va crea condiții de viață Bisericii, îi va îngădui să slujească, va promite că va construi biserici splendide, cu condiția recunoașterii lui ca „ființă supremă” și ca lumea să i se închine. Va avea o ură personală față de Hristos. Va trăi din această ură

și se va bucura de lepădarea oamenilor de Hristos și de Biserică. Va fi o apostazie generală și, pe deasupra, mulți episcopi vor trăda credința, iar ca justificare, vor arăta spre starea strălucită a Bisericii.

Căutarea compromisului va fi atitudinea caracteristică a oamenilor. Fermitatea mărturisirii va dispărea. Oamenii vor căuta cu asiduitate să-și motiveze căderea, iar răul, ca o moleșeală malignă, va susține această stare generală. Oamenii vor avea obișnuința lepădării de dreptate, a dulceții compromisului și a păcatului.

Antihrist va îngădui oamenilor totul, numai ca ei „căzând în fața lui, să i se închine”. Nu este o atitudine nouă față de oameni: și împărații romani erau gata să le redea libertatea creștinilor cu condiția ca ei să le recunoască divinitatea și suprema putere divină și îi chinuiau doar pentru că ei mărturiseau că „*Domnului Dumnezeu tău să te închini și Lui Singur să-i slujești*” (Matei 4, 9-10).

Întreaga lume i se va supune și atunci el își va descoperi fața și ura față de Hristos și de creștinism. Sfântul Ioan Teologul spune că toți cei ce i se vor închina vor avea un semn pe frunte și pe mâna dreaptă. Nu se știe dacă aceasta va fi cu adevărat un semn pe trup sau este o exprimare simbolică a faptului că oamenii vor recunoaște și cu mintea necesitatea închinării la Antihrist și că întreaga lor voință îi va fi supusă, în timpul unei astfel de supunerii totale a întregii lumi – și cu voința, și cu conștiința – vor apărea cei doi drepti de care am amintit, care vor propovădui fără teamă credința și îl vor da în vileag pe Antihrist.

Sfânta Scriptură spune că înainte de venirea Mântuitorului vor apărea două „sfeșnice”, doi „măslini arzători”, „doi drepti”. Pe aceștia Antihrist îi va omorî cu puterile magului. Cine sunt dreptii aceștia? După Predania Bisericii, sunt cei doi drepti care nu au gustat moartea: profetul Ilie și profetul Enoh. Există o proorocie că acești drepti care nu au gustat moartea o vor gusta pentru trei zile, iar peste trei zile vor învia.

Moartea lor va fi o mare bucurie pentru Antihrist și pentru slugile lui. Învierea lor de peste trei zile îi va aduce într-o stare de nespusă groază, de înfricoșare și tulburare. Atunci va veni sfârșitul lumii.

Sfântul Apostol Petru spune că prima lume a fost creată din apă și a pierit prin apă. „Din apă” este tot un simbol al haosului masei fizice, și a pierit prin apa potopului. Iar lumea de azi este păstrată pentru foc (II Petru 3, 5-7). *“Pământul și lucrurile de pe el se vor mistui”* (II Petru 3, 10), toate stihile se vor aprinde. Această lume de acum va pieri într-o singură clipă, într-o clipă totul se va schimba.

Și se va arăta semnul Fiului lui Dumnezeu – adică semnul Crucii, întreaga lume care s-a supus de bunăvoie lui Antihrist „va plânge”. Totul s-a sfârșit. Antihrist a fost omorât. Este sfârșitul împărăției sale, a luptei cu Hristos. *Este sfârșitul și vremea răspunsului pentru întreaga viață, răspuns dat Adevăratului Dumnezeu.*

Atunci, din munții Palestinei va apărea chivotul Legii: profetul Ieremia ascunsese chivotul și Focul sacru într-o adâncă fântână. Când din acea fântână a fost luată apă, ea s-a aprins. Dar chivotul nu a fost găsit.

Când privim acum la viața din jur, cei ce pot vedea văd că tot ce a fost prezis despre sfârșitul lumii se împlinește. Cine este, dar, acest om, Antihrist? Sfântul Ioan Teologul îi dă în mod simbolic numele 666, dar toate încercările de a înțelege acest însemn au fost zadarnice. În viața contemporană putem avea o viziune destul de clară despre posibilitatea arderii lumii, când „toate stihile se vor aprinde”. Această viziune ne-o oferă fiziunea atomului.

Sfârșitul lumii nu înseamnă distrugerea ei, ci schimbarea ei. Totul se va schimba deodată, într-o clipită. Morții vor învia în trupuri noi: vor fi trupurile lor, dar înnoite, așa cum Mântuitorul a înviat în trupul Său, care purta urmele rănilor și ale sulitei, dar avea însușiri noi și, în acest sens, era un trup nou. Nu se știe clar dacă va fi un trup nou cu totul sau va fi trupul cu care omul a fost creat.

Și Se va arăta Domnul în slavă, pe nor. Cum îl vom vedea? Cu ochii duhului. Și acum, înainte de moarte dreptii văd în jurul lor ceea ce ceilalți oameni nu văd. Trâmbițele vor suna cu putere. Ele vor suna în suflete și în conștiințe. Totul se va limpezi în conștiința omului. Proorocul Daniel, vorbind despre Judecata de Apoi, povestește despre un Bătrân Judecător așezat pe tron, în fața căruia este un râu de foc. Focul este elementul curățitor.

Focul mistuie păcatul, îl arde și dacă păcatul s-a altoit de sufletul omului, atunci îl mistuie și pe om. Acest foc se va aprinde înlăuntrul omului: văzând Crucea, unii se vor bucura iar alții vor cădea în disperare, se vor tulbura, se vor îngrozi. Astfel, oamenii se vor despărți dintr-o dată: în relatarea evanghelică unii se așază la dreapta, în fața Judecătorului, iar alții la stânga: i-a despărțit conștiința, însăși starea sufletească a omului îl aruncă într-o parte sau în cealaltă, la dreapta sau la stânga. Cu cât mai sârguincios și mai insistent a năzuit omul spre Dumnezeu în viața sa, cu atât mai mare îi va fi bucuria când va auzi cuvântul: „*Veniți la Mine, binecuvântaților!*” și, dimpotrivă, aceleași cuvinte vor stârni focul groazei și al chinului celor care nu L-au dorit, L-au evitat ori chiar s-au luptat cu El sau L-au hulit în timpul vieții.

Judecata de Apoi nu cunoaște martori sau listă de protocol. Totul este scris în sufletele oamenilor și aceste însemnări, aceste „cărți” se vor deschide. Totul se va descoperi tuturor și fiecăruia în parte, și starea sufletească a omului îl va face să meargă la dreapta sau la stânga. Unii, la bucurie, alții la chin.

Când se vor deschide „cărțile”, toți vor înțelege limpede că rădăcinile tuturor viciilor sunt în sufletul omului. Iată bețivul, desfrânatul: când moare trupul, unii cred că moare și păcatul. Nu e așa, în suflet exista o înclinație, pentru suflet păcatul era dulce. Și dacă nu s-a pocăit de păcatul respectiv, dacă nu s-a eliberat de el, sufletul va veni la Judecata de Apoi cu aceeași dorință a dulceații păcatului și niciodată nu își va satisface dorința. Va suferi de ură și de răutate. Și aceasta e o stare infernală. „Gheena de foc” este focul lăuntric, este flacăra viciului, flacăra neputinței și a răutății și aici va fi „*plânsul și scrâșnirea dinților*” răutății neputincioase.

Sfântul Ioan Maximovici, Arhiepiscopul Bisericii Ruse din exil, Făcătorul de minuni a toată lumea - PREDICI ȘI ÎNDRUMĂRI DUHOVNICEȘTI

Traducere și note de Elena Dulgheru Tipărită cu binecuvântarea Prea Sfințitului Părinte GALACTION, Episcopul Alexandriei și Teleormanului București, 2001